Híven a hagyományokhoz az utolsó osztályfőnöki órát követően délelőtt 9 órakor kezdődött a ballagás iskolánkban május 1-jén. Az alma mater udvarán rendezett ünnepségen a maradó diákok nevében Móczár Bence, a 12. A tanulója mondott beszédet. A ballagók részéről Tamás Diána, a 13. F tanulója búcsúzott, majd Baboth Adelin (12. G) gyönyörű énekét követően Kéthely György tanár úr, a 13. A osztályfőnöke búcsúztatta az utolsó évfolyam tanulóit.

Kéthely György tanár úr beszéde:

„Most búcsúzunk és elmegyünk, a mi időnk lejárt" énekeltük, énekeltétek búcsúzó társaitokkal együtt. A mai napon a középiskolai időtök valóban lejárt, és életeteknek egy fontos állomásához érkeztetek, ahol a búcsú nagyon nehéz. Az elválás mindig összetett érzés: egyrészt a visszatartó kedves emlékek, másrészt a várható élmények, remények keverednek.

Szövődtek életre szóló barátságok, szerelmek, meghitt vagy remélt kapcsolatok. Mind-mind itteni életetek természetes velejárói, melyek szorosan idekötöttek benneteket. De nemcsak Ti idéztek fel magatokban maradandó emlékeket, hanem mi, a tanáraitok, szüleitek is ezt tettük az utóbbi napokban.

Az ember életében elkerülhetetlenül megjelennek olykor nagyon remélt, és olykor kevésbé várt események. A két véglet közös pontjának időnként hatalmas jelentőséget tulajdonítunk. Ezek a pillanatok felejthetetlen állomások, emlékezetesek maradnak egész életünkben.

Egy ilyen ünnepi esemény részesei vagyunk most. Az, hogy ez az élmény számotokra pozitív vagy negatív, talán éppen most tisztázódik bennetek, mikor itt álltok az iskola kapujában, a küszöb átlépése előtt.

Itt álltok, és fél szemmel szüleiteket, ismerőseiteket kutatjátok, de biztosan felidéződik bennetek sok-sok iskolai emlék is. Szemetek az ódon falakra téved, és arra gondoltok: „ezt így már nem látom többé.” De ne feledjétek:

Vége, vége, vagy ki tudja?

Diák marad az ember, míg csak él,

Leckéjét a sírig tanulja

Nehezebbet a réginél.”

Szorongás fog el benneteket, ha arra gondoltok, hogy eljött a búcsúzás ideje. Búcsúzás az iskolától, a tanároktól, diáktársaitoktól, mindazoktól, akikkel együtt voltatok, együtt éltetek, tanultatok és dolgoztatok az itt eltöltött 5, illetve 8 év alatt. Hosszú idő. Ez alatt megismertetek mindent. Tisztában vagytok vele, melyik tanteremben melyik szék billeg; mely táblán csikorog leginkább a kréta; hol lehet észrevétlenül puskázni; melyik teremre milyen padfirka jellemző; melyik ajtó van mindig nyitva, illetve zárva. Kezdetben nem lesz könnyű beilleszkedni a választott új környezetbe, de előbb-utóbb ott is megszokjátok, megtapasztaljátok majd, melyik székre ülhettek nyugalommal.

Próbáljátok az elválás jó oldalát is szem előtt tartani: vár rátok az élet. Olyan úton indulhattok el, amit szerettek – hiszen ti választottátok.

Ez a sok-sok ember, aki most körülöttetek áll – szüleitek, rokonaitok, tanáraitok, ismerőseitek –, mind segítettek, segítenek és segíteni fognak céljaitok elérésében. Minden jelenlévő kapcsolódik hozzátok, és számukra fontos, hogy a ti életetek elképzeléseitekhez méltóan alakuljon.

Sokan állítják, hogy a középiskolai évek szolgálnak a legmaradandóbb élményekkel. Ez – még ha most nem is így látjátok – gondtalan, felszabadult, nagyon boldog időszak. Gondoljatok csak vissza a rengeteg együtt eltöltött kirándulásra, kerékpártúrára, a Türr napok megmérettetéseire, vagy a szalagavatót megelőző sok-sok próbára. Ezek a programok nemcsak elfoglaltságot biztosítottak, hanem elmélyítettek olyan kapcsolatokat, és magukban hordoztak olyan

pillanatokat, amelyek emlékezetesek, és ezeket az emlékeket senki nem veheti el tőletek. A középiskolai utatok végén jó lenne olyan útravalót mondani, ami független attól, ki merre folytatja majd útját. Nem lesz két egyforma út. Ami előttetek áll, az a végtelen lehetőségek tárháza. Bízom abban, hogy a sok kínálkozó lehetőség közül megtaláljátok a számotokra legjobbat. Kívánom Nektek, hogy az iskola falai között megszerzett tudás, a tanáraitok embersége, szeretete elegendő erőt adjon a mindennapok helytállásához, küzdelmeihez.

A továbbiakban – főiskolán, egyetemen – újabb és újabb teljesítendő feladatok árasztanak majd el benneteket, és lehet, hogy hiányozni fognak a most még oly tragikusnak ítélt témazáró dolgozatok. Bárhová is kerültök, fontos, hogy Vörösmarty szavai szerint cselekedjetek: „Szólj, gondolj, és tégy jót s minden szó és gondolat és tett tiszta tűkörként fog visszamosolyogni rád."

Iskolánk számos kiváló eredménnyel büszkélkedhet, amelyeknek a hátterét az erős tanári kar biztosítja. Ha sikereket értek el, gondoljatok arra, ez az ő érdemük is.

S nézzetek most szüleitekre is, hisz nélkülük nem állhatnátok itt, és még egy jó darabig szükségetek lesz az ő „vigyázó szemükre". Mindig tartsátok tiszteletben ezeket a figyelő tekinteteket!

Hamarosan itt az érettségi, amelyre a kezdetektől készülünk. Őszintén remélem, hogy mindenkinek sikerül úgy teljesítenie, és oda megérkeznie, ahogy és ahova elképzelte. Mindenképpen számítsatok arra, hogy még sok-sok, az eddigieknél keményebb tanulás áll

előttetek. Az eredményekhez elsősorban tudás szükséges. Magatok is tapasztaljátok Osvát Ernő megállapítását: „A tudást nem lehet ajándékba kapni.”

Bár most elhagyjátok az iskolát, mi továbbra is örömmel látunk falai közt minden egykori diákot. Bárhova is sodorjon el benneteket az élet, egy részetek mindig ide fog tartozni, kötődni, hiszen itt nőttetek fel, itt kaptátok meg az alapokat, amelyekre a továbbiakban – egész életetek során – építhettek majd.

Kedves Ballagó Diákok!

Búcsúzóul Goethe szavaival kívánok nektek álmaitok, vágyaitok eléréséhez sok sikert, szerencsét, kitartást és boldogságot.

„ A boldogságot nem lehet ajándékba kapni,

Egyetlen titka: adni, mindig csak adni.

Jó szót, bátorítást, mosolyt, hitet,

És sok-sok önzetlen tiszta szeretetet”.

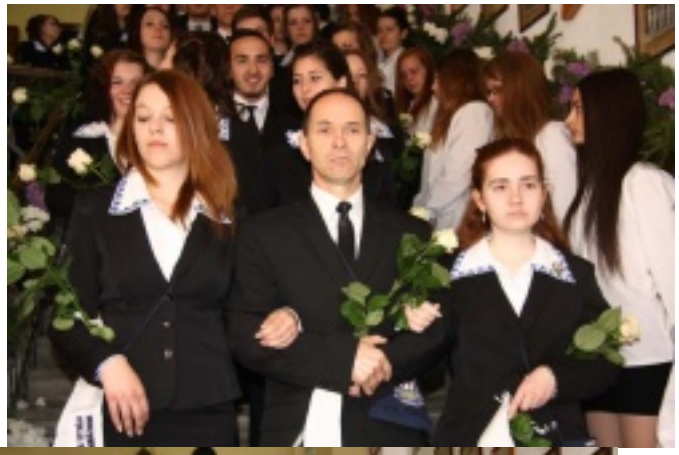

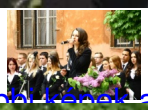

További képek az iskolai ballagásról (papa-ma.hu)

További képek a városi ballagásról (papa-ma.hu)